

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การค้ามนุษย์เป็นปัญหาที่กำลังทำลายและบั่นทอนความมั่นคงของมนุษย์ในโลกปัจจุบัน นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าปัญหาการค้ามนุษย์ได้โอบอ้อมและสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนด้อยทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองรวมถึงค่านิยมของสังคมในแต่ละประเทศ สิ่งที่น่าวิตกและมองข้ามไปไม่ได้ ก็คือกระบวนการของการค้ามนุษย์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพียงในอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น แต่การค้ามนุษย์เป็นปัญหาที่สามารถเกิดขึ้นได้จากประเทศหนึ่งเชื่อมโยงไปสู่อีกประเทศหนึ่งและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้ามาเกี่ยวข้องกับกลุ่มองค์กรอาชญากรรม¹ ก่อให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินการป้องกันปราบปรามและลงโทษผู้กระทำความผิดและยิ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงมากขึ้น หากปรากฏว่ากลุ่มองค์กรอาชญากรรมนั้นได้กระทำความผิดในลักษณะข้ามชาติ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดในรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ หรือกรณีความผิดนั้นได้กระทำลงในประเทศหนึ่งแต่การเตรียมการ การวางแผน การสั่งการหรือการควบคุมเกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง หรือกรณีการกระทำความผิดเกิดในรัฐหนึ่งแต่มีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับกลุ่มองค์กรอาชญากรรมที่มีการดำเนินการอันเป็นความผิดในรัฐอื่น หรือกรณีได้มีการกระทำความผิดในรัฐหนึ่งแต่มีผลกระทบอย่างสำคัญไปถึงอีกรัฐหนึ่ง² การกระทำความผิดต่างๆที่เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเหล่านี้ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นที่ทำให้ประเทศต่างๆตระหนักถึงความร้ายแรงของการค้ามนุษย์ จึงได้หันมาประสานความร่วมมือกันในการสร้างมาตรการกำหนดลักษณะความผิดฐานค้ามนุษย์ขึ้น เพื่อกำหนดแนวทางที่จะดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันในเรื่องของการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะกรณีของผู้หญิงและเด็ก ในปี ค.ศ. 2000 (พ.ศ. 2543) จึงได้เกิดอนุสัญญา

¹2000 United Nations Convention Against Transnational Organized Crime ,Article 2 .(a) ได้บัญญัติว่า กลุ่มองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ หมายถึง หมายถึง “กลุ่มที่มีการจัดโครงสร้างองค์กรที่ประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไปที่ดำรงอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งและมีการประสานงานระหว่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการก่ออาชญากรรมร้ายแรงตั้งแต่หนึ่งฐานความผิดขึ้นไป ตามที่กำหนดในอนุสัญญานี้เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอย่างอื่น ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม”(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ โดยคณะผู้แปลจากกระทรวงการต่างประเทศ)

²Ibid.,Article 3. (a) - (d)

สหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติและพิธีสารเพิ่มเติมในส่วนของการแก้ปัญหาการค้ามนุษย์ คือ พิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก (พิธีสารเพิ่มเติมอีกสองฉบับคือ พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล ทางอากาศและพิธีสารเพื่อต่อต้านการผลิต การลักลอบค้าอาวุธ ชิ้นส่วนและอุปกรณ์ และเครื่องกระสุนโดยผิดกฎหมาย) พิธีสารฉบับนี้ได้กำหนดบทบัญญัติต่างๆ ไว้ 20 ข้อ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับกำหนัดการเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ รวมทั้งมาตรการในการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐภาคีจะต้องนำไปปรับใช้และดำเนินการในส่วนของแต่ละประเทศ แต่ก็เป็นที่เข้าใจตรงกันว่าการกำหนดทิศทางและมาตรการในการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์นั้นจะต้องเป็นไปตามแนวทางที่ปรากฏตามพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และเมื่อประเทศต่างๆ ที่เข้าเป็นภาคีของพิธีสารเพิ่มเติมดังกล่าวได้มีมาตรการไปในทิศทางเดียวกันแล้วก็จะทำให้เกิดความคล่องตัวและความสะดวกในการดำเนินการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ ก่อให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างกันในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่สำคัญประการหนึ่งที่จะมองข้ามไม่ได้ในพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ก็คือมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์และทั้งนี้ควรที่จะต้องถือว่าการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นการก่ออาชญากรรมร้ายแรงด้วย (การกระทำที่เป็นความผิดซึ่งสามารถลงโทษโดยการทำให้สูญเสียเสรีภาพขั้นสูงสุดเป็นเวลาอย่างน้อย 4 ปี หรือโดยโทษที่รุนแรงกว่า)³ เพื่อที่จะเป็นการยืนยันและแสดงเจตนาให้เห็นว่าประเทศต่างๆ ได้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาการค้ามนุษย์และไม่ได้มีนัยหรือละเลยต่อการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ไม่ว่าจะเป็นการสร้างมาตรการคุ้มครองในระดับภายในประเทศและการสร้างความร่วมมือทั้งในระดับทวิภาคีและระดับภูมิภาค โดยการนำแนวทางตามที่ปรากฏในบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติและพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก มาปรับใช้และสร้างมาตรการในด้านต่างๆ เพื่อที่จะเป็นหลักประกันและชดเชยความเสียหายให้กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ซึ่งหากจะมองในแง่ของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์แล้วก็จะเห็นได้ว่า บุคคลที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์จะต้องได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าจะเป็นการถูกล่อลวง ข่มขู่ ทำร้ายโดยใช้กำลังหรือการใช้อำนาจที่เหนือกว่าเพื่อที่จะทำให้ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออยู่ในสภาพที่ไม่สามารถขัดขืนได้และถูกนำไปใช้

³Ibid., Article 2 (b)

หาประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการบังคับใช้แรงงานหรือการบังคับค้าประเวณี ไม่เว้นแม้แต่การบังคับตัดอวัยวะเพื่อหาประโยชน์ และมักจะเกิดความซับซ้อนของปัญหามากขึ้นเมื่อปรากฏว่าบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อนั้นถูกหลอกลวง ขนส่งหรือส่งต่อข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ และผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจะต้องตกไปอยู่ในประเทศที่ตนไม่ได้มีถิ่นฐานหรือภูมิลำเนา ความหวาดกลัวและความวิตกกังวลย่อมเกิดมากขึ้นเป็นทวีคูณ ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มผู้อพยพหรือผู้ลี้ภัยก็อาจถูกล่อลวงเข้าสู่กระบวนการค้ามนุษย์เช่นกัน⁴ และเมื่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ได้ถูกช่วยเหลือและนำตัวออกมาจากสถานที่หรือจากกลุ่มบุคคลที่ค้ามนุษย์ ก็เชื่อว่าปัญหาจะจบลงเพียงแค่นั้นเพราะกระบวนการและขั้นตอนต่างๆของกฎหมายที่จะต้องดำเนินการต่อมาไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการขึ้นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การดำเนินคดีในชั้นพนักงานอัยการ การดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นศาล การที่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์จะต้องอยู่ในฐานะของผู้เสียหายและ/หรือพยาน การให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการและการเบิกความในชั้นศาลล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ทั้งสิ้น ดังที่ทราบกันดีว่ากลุ่มองค์กรอาชญากรรมที่กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์นั้นมีเครือข่ายโยงใยอย่างกว้างขวางทั้งอิทธิพลและการเงิน การที่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจะต้องหวาดกลัว ในความปลอดภัยของตนเองและคนในครอบครัวย่อมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่าย ซึ่งความหวาดกลัวดังกล่าวอาจส่งผลต่อการให้ข้อมูลของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในการกระทำความผิดของกลุ่มผู้ต้องหา นอกจากนี้ในด้านการดูแลผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ทั้งก่อนและหลังการดำเนินคดีทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิด การให้ความคุ้มครองความปลอดภัย การชดใช้และชดเชยความเสียหาย การปกป้องและการช่วยเหลือทางสังคมแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นสำคัญที่ประเทศต่างๆจะต้องให้ความสำคัญ รวมทั้งในกรณีที่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์เป็นคนต่างด้าวที่ไม่ใช่คนชาติของรัฐนั้น ก็เป็นประเด็นที่ต้องคำนึงถึงและมีมาตรการอื่นๆเสริมขึ้นมาด้วย ในเรื่องของสถานะของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อว่ารัฐที่รับการค้ามนุษย์จะรับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์(ที่เป็นคนต่างด้าว)ให้อาศัยอยู่ชั่วคราวในรัฐนั้นได้หรือไม่ และการดำเนินการในเรื่องของการส่งกลับภูมิลำเนา นอกจากนี้ก็จะต้องคำนึงถึงเรื่องของ

⁴US.Department of state,Trafficking in Persons Report(June2006),p.18, Available from : <http://www.state.gov/document/organization/66086.pdf>2006, July 3]

ได้รายงานมาว่า ตั้งแต่ปี 2004 มีกลุ่มเด็กอพยพชาวจีนเข้ามาในประเทศไทยสวีเดนและได้ร้องขอ ลี้ภัยทางการเมือง แต่ภายในวันเดียวกลุ่มเด็กดังกล่าวได้หายตัวไปจากศูนย์อพยพของสวีเดน เมื่อได้ทำการสืบสวน จึงพบว่าเด็กกลุ่มดังกล่าวได้ถูกส่งตัวไปยังประเทศที่สาม อันได้แก่ เดนมาร์ก เยอรมัน อิตาลี ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ ทั้งนี้คาดว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการหายตัวไปของกลุ่มเด็กดังกล่าว คือ กลุ่มองค์กรอาชญากรรมที่ทำการค้ามนุษย์

ตราสารอื่นๆในทางระหว่างประเทศ เช่น ในเรื่องของผู้ลี้ภัย ส่วนในกรณีที่เด็กตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ก็จะต้องมีมาตรการพิเศษในการให้ความคุ้มครองและรักษาไว้ซึ่งสิทธิของเด็กและอาจจะต้องไปพิจารณาถึงตราสารระหว่างประเทศอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองกับเด็กเป็นการเฉพาะด้วย เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นต้น ซึ่งประเด็นต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่ประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและเผชิญกับปัญหาการค้ามนุษย์จะต้องคำนึงถึงหากต้องการแสดงความจริงใจในการให้ความคุ้มครอง ปกป้องและช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์

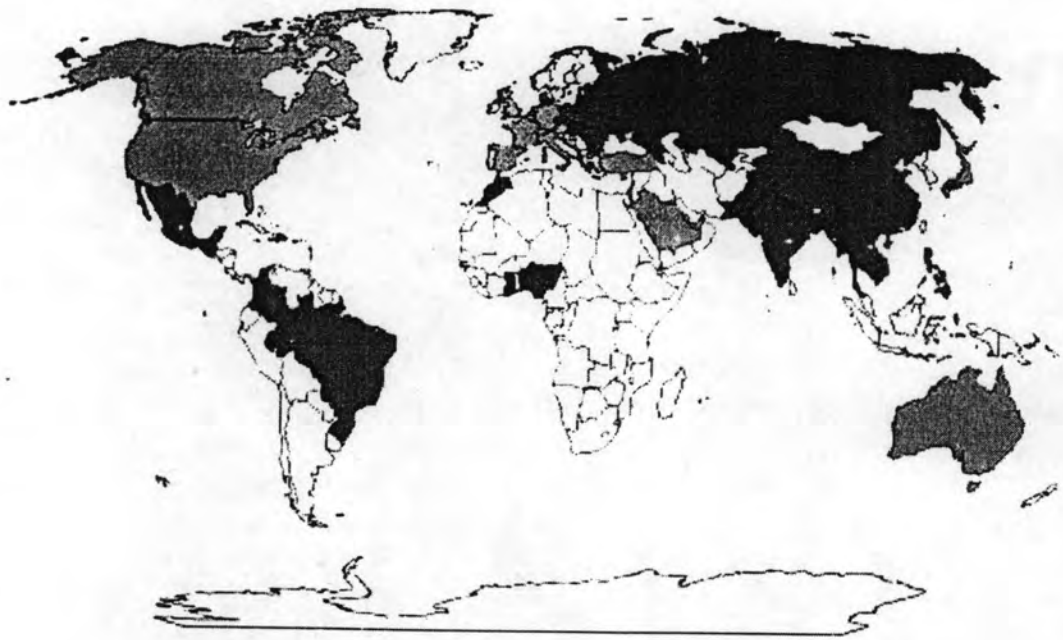
รูปที่ 1 ภาพแสดงความหมายของประเทศต้นทาง ประเทศทางผ่าน และประเทศปลายทาง

ประเทศต้นทาง คือ ประเทศที่เป็นแหล่งที่มาของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของขบวนการค้ามนุษย์

ประเทศทางผ่าน คือ ประเทศที่บุคคลที่ตกเป็นเหยื่อของขบวนการค้ามนุษย์ถูกส่งเข้าไป
พักเอาไว้เพื่อที่จะส่งต่อไปยังประเทศปลายทาง

ประเทศปลายทาง คือ ประเทศที่เป็นผู้รับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์เอาไว้เพื่อแสวงหา
ประโยชน์จากตัวเหยื่อ

รูปที่ 2 ภาพแสดงสถานะของประเทศต่างๆ ในการเป็นประเทศต้นทาง ประเทศปลายทาง และการเป็นทั้งประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง⁵

- หมายถึง ประเทศต้นทาง คือ ประเทศที่เป็นแหล่งที่มาของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของ ขบวนการค้ามนุษย์
- หมายถึง ประเทศปลายทาง คือ ประเทศที่เป็นผู้รับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์เอาไว้ เพื่อแสวงหาประโยชน์จากตัวเหยื่อ
- หมายถึง ประเทศที่เป็นทั้งประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง คือ ประเทศที่เป็นทั้ง แหล่งที่มาของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์และในขณะเดียวกันก็เป็นประเทศที่เป็น ผู้รับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์เอาไว้ด้วย

⁵ United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC), Trafficking in Persons : Global Patterns (April 2006), p.17, Available from: [http://www.unodc.org/unodc/en/trafficking-persons\[2006, July 29 \]](http://www.unodc.org/unodc/en/trafficking-persons[2006, July 29])

ในปัจจุบันเกือบทุกภูมิภาคในโลกล้วนแต่ประสบกับปัญหาการค้ามนุษย์ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วหรือกำลังพัฒนา กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วถูกมองว่าเป็นประเทศปลายทางในการรับผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ส่วนกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ก็ถูกมองว่าเป็นแหล่งที่มาหรือเป็นประเทศต้นทางของผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ที่ถูกกลุ่มองค์กรอาชญากรรมนำมาค้าหาประโยชน์ และในขณะเดียวกันในบางกรณีประเทศใดประเทศหนึ่งก็สามารถเป็นได้ทั้งประเทศต้นทางและปลายทางในการค้ามนุษย์ นอกจากนี้ยังมีกรณีการส่งต่อขนส่ง หรือ รั่วไหลของประเทศที่เป็นทางผ่านเข้ามาเกี่ยวข้องกับอีก เหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัญหาที่โยงใยและเกี่ยวข้องกันในหลายส่วนหลายประเด็นและในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเป็นที่ตั้งของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน* (ประกอบด้วย ประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศพม่า ประเทศกัมพูชา ประเทศเวียดนาม ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ ประเทศบรูไนดารุสซาลาม) ก็ถูกมองทั้งในระดับภายในของแต่ละประเทศและองค์รวมในระดับภูมิภาคว่าเป็นทั้งแหล่งที่มา ทางผ่านและปลายทางของกระบวนการค้ามนุษย์ และถือเป็นแหล่งปัญหาในระดับวิกฤตที่ยังไม่มีความพยายามในการแก้ไขปัญหามากพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอย่างหนึ่งที่อาเซียนปฏิเสธไม่ได้ก็คือประชาชนของประเทศสมาชิกอาเซียนเองได้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์เป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงมีประเด็นที่น่าสนใจว่า ประเทศสมาชิกอาเซียน มีปฏิกริยาอย่างไรกับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติและพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กและประเทศสมาชิกอาเซียนทำอย่างไรกับผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์และสิ่งที่ประเทศสมาชิกอาเซียนทำนั้นถือได้ว่ามีมาตรฐานและมาตรการที่เพียงพอสำหรับการให้ความช่วยเหลือ ค้ำครองและปกป้องผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์หรือไม่อย่างไรและในเวทีของอาเซียนเห็นอย่างไรกับปัญหาการค้ามนุษย์การแสดงออกของอาเซียนเห็นว่าผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ควรที่จะได้รับการคุ้มครองและปกป้องหรือไม่ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นประเด็นที่จะได้มีการกล่าวถึงต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

1.2 สมมุติฐาน

หากประเทศสมาชิกอาเซียนเข้าเป็นภาคีของพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องเสริมและหรือสร้างมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ทั้งในด้านกฎหมายและมาตรการด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น

* สมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงสาเหตุและปัญหาการค้ามนุษย์ในอาเซียน
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ตามพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ของประเทศสมาชิกอาเซียนในปัจจุบัน
4. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลกระทบของการที่ประเทศสมาชิกอาเซียนเข้าเป็นภาคีของพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ในส่วนของมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ว่าประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องสร้างมาตรการใดเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับพิธีสาร
5. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงการสร้างและประสานความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนในการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ รวมทั้งการดำเนินการของอาเซียนในการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์

1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. ศึกษาถึงประเด็นปัญหา สาเหตุและกระบวนการของการค้ามนุษย์ในอาเซียน
2. ศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ตามพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งในส่วนของมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ของอาเซียนทั้งในส่วนของความร่วมมือแบบภูมิภาคและอนุภูมิภาค

1.5 วิธีการศึกษา

การวิจัยจะใช้วิธีการศึกษาวิเคราะห์เอกสาร รวมทั้งข้อมูลจากกรณีศึกษา และคดีที่เกิดขึ้นด้วยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ วารสารและเอกสารเผยแพร่ทั้งจากภาครัฐและเอกชนรวมทั้งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเสนอข้อมูลการวิจัยในเชิงวิเคราะห์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะทำให้ทราบถึงมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ตามพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ว่ามีมาตรการใดบ้าง และหากประเทศสมาชิกอาเซียนเข้าเป็นภาคีของพิธีสารดังกล่าว ประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องสร้างมาตรการใดเพิ่มเติมขึ้นเพื่อให้มีความสอดคล้องกับพิธีสารดังกล่าว